

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Izhaja vsako sredo.
Cena: Letno Din 32.—, polletno Din 16.—, četrtletno Din 9.—, inozemstvo Din 64.—. — Poštno-čkovni račun 10.603.

Uredništvo in upravništvo: Maribor, Koroška cesta 5

Telefon interurban 113.

Cena inseratov: cela stran Din 2000.—, pol strani Din 1000.—, četrt strani Din 500.—, 1/2 strani Din 250.—, 1/16 str. Din 125.—, Mali oglasi vsaka beseda Din 1.20.

„Svete pravice“ manjšin

S temi besedami se je zavzemal za varstvo narodnih manjšin zunanji minister Nemčije dr. Curtius. Bilo je to 16. septembra t. l. v Ženevi. Vprašanje narodnih manjšin je ena izmed glavnih točk v delovnem programu nemške zunanje politike. Potom nemških narodnih manjšin hočejo Nemci razširiti svoj političen vpliv preko tujih držav. Zato so njihove težnje posvečene namenu, da se nemške narodne manjšine vsepovsod ojačajo z manjšinskim varstvom.

V to srho se skrbljivo in neutrudljivo poslužujejo Društva narodov. Največ prošelj, protesov in zahtev prihaja temu Društvu iz nemških krogov.

Nobenega zasedanja Nemci ne opuste, da bi ne sprožili vprašanja narodnih manjšin. Tudi septembersko zasedanje je porabil nemški zunanji minister dr. Curtius, da je zopet načel to vprašanje. Na seji političnega odbora Društva narodov 16. septembra je dr. Curtius kritiziral ostopanje Društva narodov pri rešitvi prošelj in protestov narodnih manjšin. V svojem govoru je spomnil na besede nekdanjega angleškega zunanjega ministra Hendersona: »Pogodbe za varstvo manjšin so nujnost za vzdrževanje miru. Varstvo manjšin nima naroden, marveč ima mednarodni značaj.«

Nato je dr. Curtius o tem vprašanju in o dolžnosti, ki jo ima glede na njegovo rešitev Društvo narodov, rekel naslednje: »V bodočnosti se bo moralo še marsikaj storiti, da se zagotovi brezhibna izvršitev manjšinskega varstva. Na vsak način ne bo smelo Društvo narodov s svojim delom v tej stvari popustiti z ozirom na svete pravice manjšin in na jamstveno dolžnost Društva narodov ter na duševni položaj, ki se v njem nahajajo manjšine zlasti v Evropi.«

Besedo kot tako odobravamo, ne moremo pa odobravati namena, ki ga imajo Nemci, ko govorijo take in slične besede. »Svete pravice manjšin!« Da, svete so in morajo biti pravice manjšin, in sicer vseh narodnih manjšin! Nemcem pa so svete samo pravice lastnih manjšin, slovanske manjšinske pravice pa teptajo v blato. Kaj vse storijo Nemci v naši državi in tudi izven njenih mej, da se nemški manjšini v naši državi da nemško-narodno šolstvo in možnost kulturnega razvoja! Ugodnost, ki jim jo je dala naša drž., izrab-

ljajo Nemci do skrajnosti, hoteč v nemško šolo potisniti otroke, ne samo nemških, marveč tudi slovenskih staršev, ki so narodno-nezavedni ali pa gospodarsko odvisni. Tako Nemci v naši državi poskušajo pojem narodno-manjšinskega varstva raztegniti na gojitev in okrepitev nemškutarst. . .

Tako pojmujejo Nemci »svete pravice« manjšin, kadar so oni subjekt (nositelj) teh pravic. Kadar pa bi morali te pravice dati slovanskim manjšinam, pa izgine »svetost« teh pravic kakor kafa. Mesto, da bi jim dali pravice, pa jih tlačijo do narodne smrti. Najizrazitejši in obenem najžalostnejši dokaz so Slovenci na Koroškem. Niti ene slovenske šole ni na Koroškem. Vse šole, vse prosvetne naprave in sploh vse, kar pride od nemške strani, ima namen ponemčiti koroške Slovence. Spričo takih dejstev si vi, gospodje Nemci, upate govoriti o »svetih pravicah« manjšin!

*

Kadar se kmetje združujejo . . .

(Dopis s ptujskega polja.)

Da, tako je prav! Tako, kakor so storili naši kmetje s širnega ptujskega polja. Zbrali so se, da skušajo sami rešiti svoj težek položaj. Spoznali so, da ne pomaga samo tarnati in jadikovati, temveč, da je predvsem treba dela.

Skrb za obstoj slovenske kmetije, skrb, kako bodo plačevali davke, delavce, kako za zimo oblekli in obuli svojo družino, ta skrb jih je prignala v nedeljo 6. septembra v prijazne Cirkovce, da se pogovorijo med seboj, kaj storiti v lastno gospodarsko obrambo.

Nad 300 kmetov se je zbralo, ki so po temeljiti in vsestranski razpravi sklenili, da si ustanovijo zadrugo, ki jim bo najboljša pomočnica v sedanjih težavah.

Ali bo zadruga za to res sposobna? Ako bodo kmetje ostali vnaprej tako složni, kakor so to pokazali do sedaj, ako se bodo zavedali, da za dano korist zadruga od svojih članov tirja dolžnosti, potem: da! Ako pa bodo nesložni in se posamezniki dali voditi od sebičnosti, potem jim tudi zadruga ne bo mogla dosti pomagati.

V pojasnilo, kako more kmeta samo sloga rešiti, naj služi sledeči primer: V početku letošnje sezone v prodaji krompirja, je bila cena krompirju 1 Din

za kg. V teku treh ali štirih tednov so to ceno prekupci in trgovci znižali na 60 par za kg. Ko so pri tej nizki ceni kmetje začeli tarnati, da je le prenizka, se jim je zagrozilo: »Čez teden dni boste morali dati vaš krompir za 50 par.« Kmetje so tem nakanam zaenkrat prekrižali račun. Vsi so se kakor en mož temu odločno uprli in izjavili, da za to ceno ne dajo svojega težko in z žuljavimi rokami pridelanega krompirja. In res, uspeh ni izostal. Že takoj drugi dan se je dvignila cena krompirju na 75 par in danes že plačujejo nekateri trgovci 1 Din.

Naš kmet ne pretirava cene svojih pridelkov, to pravico pa ima in jo mora imeti, da dobi za svoje pridelke »no, kar mu gre. Pridelava krompirja stane danes kmeta najmanj 75 par za kg. Mislím, da je popolnoma upravičeno, da zahteva, da zasluži pri 1 kg pridelanega krompirja vsaj 25 par.

Je pa krompir danes tisti kmetijski pridelek v naši državi, pri katerem ni nadprodukcije. Ravno tako pa se tudi ni treba bati konkurence od zunaj, ker je naš krompir zaščiten z uvozno carino, tako da je pri ceni 1 Din za 1 kg dosti cenejši, kakor pa tuji uvoženi krompir.

Končno pripominjam, da je treba skicijo, ki je prišla naravnost od obupanih in že napol obubožanih kmetovalcev prav toplo pozdraviti. Dolžnost nas vseh je, da jo tudi z vsemi našimi močmi podpremo. Zavedati se namreč moramo, če bomo rešili kmeta iz današnjega težkega položaja, bomo s tem rešili tudi našo lastno eksistenco in gospodarski obstoj in napredek našega ljudstva.

Kmetovalcem iz ostalih krajev bi bilo priporočati, da posnemajo v tem oziru svoje sotrpine s ptujskega polja.

*

Pregled neuspelega puča heimwehrovcev v Avstriji. V noči od sobote na nedeljo (od 12. na 13. septembra) je razglasil vodja avstrijske oborožene organizacije »Heimwehr« dr. Pfrimer, advokat v Judenburgu in mariborski rojak, vstajo proti vladi avstrijske republike. Da se Pfrimerjeva nakana ni posrečila, gre zahvala avstrijski redni vojski in žandarmeriji. V Leobnu, Bru-

ku in v dolini Mure so se bile zbrale dobro oborožene čete »Heimwehra«. Čete so zasedle po nalepljenju od doktor Pfrimerja podpisanega proglasa na Avstrijce, ki je oznanjal prevzem oblasti v državi po dr. Pfrimerju, manjša mesta, kraje, glavarstva in županstva po Gornjem Štajerskem. Državi zvesti organi so javili puč na pristojna mesta, odkoder sta se pripeljala na ogrožena mesta tekom par ur vojaštvo in policija kot podpora žandarjem. Vrhutega so še bili odposlanci iz Gradca in Linca leteči napadalni bataljoni. Tekom nedelje 13. septembra se je posrečilo ukrotiti »Heimwehr«. Po največ je že zadostoval prihod vojaštva, da so se predali ali odstranili heimwehrovci. Samo v Kapfenbergu je došlo do spopada med heimwehrovci ter delavstvom. Pri tej priliki sta bila ubita dva delavca, eden pa težko ranjen, a je pozneje umrl. V ostali Avstriji je prišlo do prevratnih poskusov edino na Gornjem Avstrijskem v Eferdingu, v bivališču drugega heimwehrovskega poveljnika in bivšega avstrijskega notranjega ministra kneza Starhemberga. Tudi tukaj je bil vstajni poskus takoj zatrt. Tekom par ur zmagovita vlada je odredila takojšnjo aretacijo glavnih krivcev: dr. Pfrimerja, ki je pobegnil preko Radgone s svojo celo družino v rojstno mesto Maribor, kjer se je nastanil pri svoji sestri, kneza Starhemberga, ki sedi v zaporu v Linzu, in vodjo heimwehrovskega štaba inženjerja Rauterja. Pod ključem je še tudi več drugih vodilnih članov »Heimwehra«.

Izza kulís vstaje »Heimwehra«. Heimwehrovski udar je bil zasnovan široko in se je ponesrečil le radi nestrpnosti Pfrimerja in načelnika štaba inženjerje Rauterja, ki sta začela prezgodaj v bojazni, da bi ju ne prehitel glede zmage ter slave kateri drugi voditelj »Heimwehra«. Kam vodijo prvotne niti puča, nam pojasnjuje dejstvo, da je bil dr. Pfrimer pravni svetnik velikega nemškega podjetja v Leobnu Alpine-Montangesellschaft, ki je zalagala »Heimwehr« z denarjem. Omenjena družba je bila zopet v zvezi s težko industrijo v Porenju ter na Westfalskem v Nemčiji, ki podpira denarno nemške narodne socialiste pod vodstvom znane kričača Hitlerja. Avstrijski heimwehrovci in nemški hitlerjevci so bili glede udara na avstrijsko vlado v tesni zvezi. Končni cilj puča je bil pač ta, izvesti hitro in nasilnim potom že dolgo zaželjeno priklopitev Avstrije k Nemčiji.

Posledice udara za Avstrijo. Sicer izredno naglo udušeni udar je vendar škodoval ugledu Avstrije v inozemstvu. Avstrija se poteguje baš sedaj za veliko posojilo v Ženevi in radi tega se je podal kancler dr. Buresch takoj po potlačanju vstaje v Ženevo, da omili z osebnim posredovanjem neugoden vtis, ki ga je povzročila v ženevskih krogih heimwehrovska revolucija. Najbrž se bo z vstajo bavilo Društvo narodov, ker dejansko Avstrija ni razorožena v tej meri, kakor to določa mirovna pogodba. Dr. Buresch si prizadeva, da bi prepričal ženevsko gospodo, da nista orožje in municija, s katero je razpokal

PLANINKA-ČAJ-BAHOVEC

» to
znamko

» to
znamko

**Dobl
se
v le-
karnah**

**Vzemite
le plom-
birani
zavoje**

Zares preizkušeno dobro sredstvo
za čiščenje krvi, želodca, črevesja.
Proizvaja lekarna Bahovec, Ljubljana

»Heimwehr« iz Avstrije, ampak sta bila vtihotapljena.

Posledice revolucije za »Heimwehr«. Avstrijska vlada bo morala razpustiti obe oboroženi obrambni organizaciji: »Heimwehr« in pa socialdemokratski »Schutzbund«. Po časopisnih poročilih bo predložila vlada parlamentu zakonski načrt za zaščito države.

Kaj je bil pravi vzrok popolnega poloma heimwehrovske organizacije? Dr. Pfrimer je izjavil v Mariboru, da je vzrok polomije njegove akcije — izdajstvo in nevošljivost. Avstrijsko časopisje pa trdi, da je zakrivila v očeh celega sveta tolikanj smešno polomijo nesposobnost vojaškega vodstva »Heimwehra«.

Madžarska bo zvišala davke. Madžarska je zaprosila Društvo narodov za večje posojilo. Ker pa inozemski kapitalisti ne dajejo posojil na slepo, proučuje poseben odbor finančnih izvedencev gospodarski položaj Madžarske. Odbor je dognal, do bo znašal primanjkljaj v letošnjem proračunu 240 milijonov pengó. V srho uravnovesenja proračuna bo znižala vlada plače državnih uradnikov od 10—15%. Vpeljan bo dohodninski davek na zasebne plače, ki bo znašal 1—2%. Hišni davek se bo zvišal za 10%, prometni se dvigne od 2 na 3%.

Naziv republikanske Španije. Ustavotvorna skupščina je izglasovala 16. septembra s 170 proti 152 glasovi novi naziv države, ki se bo odslej imenovala: Liberalno-demokratska-republika.

Avtonomistična gibanja na Špankem in republikanska ustavitvorna skupščina. Avtonomistično gibanje na Špankem ni le omejeno na Katalonijo, ampak se širi z neugnano silo tudi po baskiških pokrajinah. Ministrski predsednik Zamorra se trudi, da bi sprejela ustavitvorna skupščina avtonomistično pravo gotovih provinc v novo ustavo, a se temu upira centralistična večina. Ako Zamorra ne bo uspelo, da bi prepričal večino o umestnosti svojega predloga, potem bo sklenila večina, da se sprejme ustavo neizpremenjeno po predloženem centralističnem načrtu in za ta slučaj bo prišlo do ostrega preloma med centralisti in avtonomisti. Sploh so po Španiji že na dnevnem redu avtonomistične demonstracije in napovedi o splošnih stavkah, katere kroti vlada le še z ostrimi nastopi policije in orožništva

Vodja indijskih nacionalistov Ghandi dospel v London. Indijski ustavni odbor se je sestel v Londonu 15. septembra. Ob tej priliki je govoril voditelj indijskega naroda Ghandi, ki je poudarjal, da želi združenje med Anglijo in Indijo. Posebno pa je podčrtal zahtevo indijskega naroda po svobodi. Indijsko prebivalstvo, ki šteje eno petino vsega prebivalstva na svetu, se ne bo tolikanj ponižalo, da bi ga tlačil kak drug narod, ker tudi Indijci priznavajo enake pravice za vsak narod. Po sporazumu med Anglijo in Indijo bo slednja Angležem dragocen zaveznik in prava pomoč za ureditev državnega proračuna.

Uper angleških mornarjev. Angleška vlada zasleduje cilje obče štednje in so bile v tem smislu tudi znižane mornariške mezde za 50%. Tjaj uredbi so se uprli mornarji 16 vojnih ladij in niso marali izpolniti povelja, da bi bili odpluli iz luke. Radi upora so bili prekinjeni manevri vojnega brodovja. Vlada je pooblastila admirale, naj stavijo predloge, da se odstranijo trdote pri znižanju mornariških mezd.

Italjanski nastop z vislicami v Tripolitani. Severnoafriška italjanska kolonija Tripolis je neprestano ognjišče uporov arabskih plemen proti italjanskim vsiljencem. Italijani zatirajo upore s silo. Pred kratkem je bil s pomočjo zasede ujet od italjanske konjice vodja vstaških Arabcev, 70 letni Amar el Muktar. Italjanski general Graziani je postavil jetnika pred preki sod, ki je obsodil starca radi izdajstva in ponovnega upora na smrt. Dne 16. septembra je bil Amar el Muktar obešen. Izvršitev smrtne kazni je izvala ogorčenje celotne kulturne javnosti.

Pesem orožja na Daljnem vzhodu. Letos julija je bil umorjen v Mandžuriji japonski kapitan. Radi tega umora je zahtevala Japonska od Kitajske vlade v Nankingu vsa mogoča zadoščenja. Kitajci so zadevo omaloževali, nekako prezrli in Japonci so izzvali sedaj oborožen spopad med četami obeh držav v Mandžuriji. Japonci so zasedli Mukden, kar razburja ne samo Kitajce, ampak tudi Ruse. Pesem orožja na Daljnem vzhodu bo skušalo poravnati Društvo narodov, ki baš sedaj zboruje v Ženevi.

*

Napad na madžarski vlak.

O napadu na madžarski ekspresni vlak v noči 3. septembra smo že zadnjič poročali. Strašen zločin je bil izvršen pri železniškem mostu Bia-Torbogy, 39 km od Budimpešte s pomočjo peklenškega stroja. Eksplozija je pognala vlak v zrak, 6 vagonov se je zgrudilo preko 30 m visokega mosta. Grozen zločin je zahteval 29 čisto raztrganih človeških žrtev in 15 težko ranjenih. Že zadnjič smo beležili, da so našli v kovčeku ne daleč od napada listek z grozilno napovedjo še nadaljnjih nečloveških zločinov nad nedolžnimi žrtvami. Strokovnjaki glede razbiranja pisav so dognali, da gre za izobražene

ga in peklenko zlobnega zločinca. Pisavo je skušal atentator ponarediti, ker je bila njegova pisava oblastem že znana. Oblast je razpisala na izsleditev krivca 50.000 pengö. Na podlagi pisave na zgoraj omenjenem listku v kovčeku sklepajo, da bi naj bil atentator 26 letni elektrotehnik in mehanik Martin Leipnik, rodом iz Budimpešte. Že z 19. letom je zapustil Madžarsko in odšel v Pariz, kjer je v letih 1924-25 obiskoval tamošnje šole za komunistične agitatorje. Leta 1926 je bival na Dunaju in sodeloval pri komunističnem glasilu »Rote Fahne«. Leta 1927 se je zopet vrnil v Budimpešto in ustanovil tamkaj mlado komunistično skupino, kateri je načeloval do spomladi leta 1928. Skupno s približno 100 člani te mladinske organizacije je bil aretiran in je presedel 8 mesecev v zaporu. Decembra 1928 se mu je posrečilo pobegniti iz zaporov in zbežati v inozemstvo. Od tedaj je bival na Češkoslovaškem in deloma tudi v Nemčiji. Po napadu se je posrečil Leipniku pobeg na Čehoslovaško, kjer ga sedaj zasledujejo. V celem je bilo aretiranih radi napada 50 sumljivih oseb, od katerih je 13 inozemcev. Nobenemu od zaprtih niso mogli dokazati, da je bil v kaki zvezi z atentatom. Smrtno žrtve zločina so bile prepeljane v Budimpešto in svečano pokopane v skupnem grobu 17. septembra. Nadaljna preiskava je še ugotovila, da je imel osumljeni Martin Leipnik pomagače, ki jih iščejo med njegovimi prijatelji. Policija je našla sledove, da je neki znani komunist iz Torbogyja, ki ga nekaj časa ni bilo v domovini, prišel tik pred napadom zopet v Torbogy. Kot odgovor na zasledovanje napačalca na ekspr. vlak so izropali komunisti na sredini Budimpešte v noči od 16. na 17. septembra največjo trgovino orožja. Vlomilci so le odnesli orožje, denar so pustili. Radi te drznosti je javnost upravičeno vznemirjena, ker se boji novih atentatov.

*

V Španiji se položaj Cerkve dnevno izboljšuje. Vlada je uvidela potrebo, da se mora s Cerkvijo kolikor mogoče sprijazniti. Do tega prepričanja jo je dovedlo ne lastno življenje, ki je po večini svobodomiseln, framasonsko in socialistično, torej Cerkvi neprijazno. Prevladal je v vladnih krogih predarek, da ima država večjo škodo, ako je v borbi s Cerkvijo, večjo korist pa, ako živi s Cerkvijo v miru. Od preganjanja Cerkve bi imeli največji profit komunisti in najzagrizenejši socialisti, s katerimi ima vlada že dovolj težke borbe. Poleg tega so se začeli katoličani krepko organizirati v obrambo svojih pravic. Uvideli so, da nimajo od vlade ničesar pričakovati, marveč si morajo vsako pravico izvojevati. Tako je drugod po svetu, zlasti je tako sedaj v Španiji. Organizacije katoličanov dnevno napredujejo ne samo na

severu, marveč tudi v drugih pokrajinah države. Tega se je vlada preplašila in zato je postala napram Cerkvi obzirnejša.

Kulturni boj v Litvi se nadaljuje. Pričakovalo se je, da bo novemu papeževemu nunciju dr. Faiduttiju uspelo zavezati boj liberalne vlade proti Cerkvi. Dejstva pa kažejo, da žalibog ni tako. Vlada na drugih poljih troši denar na široko in globoko, napram Cerkvi pa hoče izvajati načelo največje štedljivosti. Sedaj namerava ukiniti na bogoslovni fakulteti vseučilišča stolice za tiste predmete, ki se poučujejo na filozofski fakulteti. Cerkev pa temu nasprotuje, pozivajoč se na konkordat, ki je uredil vprašanje-teološke fakultete, katero se torej brez pristanka Cerkve ne more drugače urediti. Liberalnim nacionalistom, ki so sedaj na vladi, je jako neljubo, da se je prejšnji diktator Voldemaras pridružil krščanskim demokratom v njihovi borbi za svobodo in pravice Cerkve.

Najstarejše slike v naši državi so našli v samostanu v Studenici v južni Srbiji. Tamkaj je letos profesor obrtne šole v Zagrebu Milenko Durič preiskoval starodavno cerkev sv. Nikolaja. Čisto slučajno je pod padajočim ometom opazil košček neke freske (slike na presno) in ko je z veliko pazljivostjo naprej luščil preperelo malto, je odkril dobro ohranjeno sliko, ki predstavlja Jezusov vhod v Jeruzalem. Ko je Durič nadaljeval svoje delo, je razkril še večjo sliko, predstavljajočo svete žene ob Jezusovem grobu, in sliko, ki predstavlja sv. Janeza. Slike so iz 12. stoletja.

Ruše. Naš romarski shod, ki se je vršil preteklo nedeljo dne 13. t. m., je dokazal, da je še slovensko ljudstvo verno. Saj so kljub slabemu vremenu (v soboto je skoraj celi dan lilo) prihajale množice od blizu in daleč častiti Mater božjo. In tako potolažene so se po dobro opravljeni spovedi vračale na svoje domove, se jim je bralo z vedrih obrazov. Ganljivo pa je bilo zlasti slovo romarskih procesij od nebeške Matere. Skoraj se niso mogle ločiti od nje. Ali nebeška Kraljica je to videla in gotovo jim bo poplačala toliko ljubezen s svojo priprošnje pri Bogu. — Žeparji pa nikdar ne počivajo in tako so tudi pri nas marsikoga olajšali za denarnico in denar. Človek mora biti ob takih prilikah pač previden in pazljiv. — Kako se sliši in vse kaže bomo imeli 18. oktobra tega leta otvoritev in blagoslovitev nove šole. Blagoslovil nam jo bo presvetli pomožni škof Lavantinski dr. Ivan Jožef Tomažič. Zanimiva pa bo na novi šoli spominska plošča desete obletnice vladanja Nj. Vel. kralja Aleksandra I. Sola sama bo namreč najlepši spomenik te obletnice. — Že mislijo nekateri, da naša stolpna ura ne bo nikdar več pravilno kazala in bila, kajti že 10 dni, oziroma še več potem, ko smo dobili nove zvonove, počiva. Toda ti nekaterniki naj bodo potolaženi; te dni se bo ure ločil izvedenec in upamo, da se bo kmalu oglasila iz stolpa. Če pa komu dela to čakanje preglavice, naj pljune v roke in seže v žep, pa bo ura morda res prej v redu. Sicer pa vse lepo po vrsti ...

Mala Nedelja. Naša Marijanska tridnevniča od 6.—8. septembra tega leta se je pod vod-

stvom mnogočastitega g. p. Ladislava iz Ptuj prav dobro obnesla. Vsi stanovi, možje, mladenci, žene in dekleta so slišali kaj lepe nauke za svoje življenje po volji božji in vzgledu Marijinem. Nepozabna ostane ljudem rimska procesija po Cerkevniku na predvečer Marijinega Rojstva. V obilnem številu so se častilci Marijini vrstili pri spovednicah in obhajilni mizi. Sklepna služba božja in Marijansko zborovanje pa se je vrnilo pred cerkvijo na lepo okinčanem cerkvenem prostoru. Škoda, da je deževno jutro odvrnilo več udeležencev. Splošna želja se glasi: še večkrat kaj takega!

*

Svetovni rekord glede smole.

Amerikanec Billy Love je slavil te dni v Chikagi jubilej stote nezgode pri popolni duševni svežosti. Glede telesnega zdravja ne more biti popolnoma zadovoljen, ker si je zlomil četrto rebro že 32 krat in so tudi drugi udji precej načeti.

Billy Love je v čišlih, saj ga spremlja skozi celo življenje sreča, kateri pravi drugi — smola. Love si je najbrž nalomil in polomil vse kosti, je ostal kljub temu pri življenju, kar je pravi čudež, ako pomislimo, kaj vse je pretrpel. Lovejev življenjepis kaže, kakor bi bile razne nesreče zanj nalašč prirojene.

V sedmih vlakih, ki so iztirili, je sedel Love in je bil vsikdar le bolj neznan ranjen. In enkrat, ko je zahtevala železniška nesreča 80 mrtvih in 200 ranjenih, je sedel Billy na postaji pred nesrečnim mestom, a je zamudil vlak, ker je nekaj preveč počasi pil.

V Sant Luisu je ušel iz cirkusa orjaški slon in kedo drugi je drvel tedaj proti kolodvoru kakor ravno Billy Love. Križal se je s slonom na voglu ulice, žival mu je stopila na nogo, a od asfaltnih del, delavci so pobegnili pred slonom, so ležali po tleh goreči kosi premoga. Slon se je opeknel na žrjavici in je odmaknil nogo z Billyeve, predno mu jo je zmečkal popolnoma.

Smolar Love je bil seve proti nezgodam zavarovan pri dveh družbah, ki sta mu izplačevali že skozi leta malodane brez prestopanja rente za bolečine in zdravnike. Sedaj ga noče sprejeti nobena zavarovalnica, a Billy je kljub temu dobre volje v nadi, da se mu ne bo nič več pripetilo.

Leta 1912 si je že bil kupil karto za parnik »Titanic«, pa se je odpeljal en dan pozneje z drugo ladjo, zamudil je bil odhod »Titanica«. Med potjo je zvedel, da je ušel le z zamudo gotovi smrti. Šestnajstkrat je bil udeležen pri avtomobilskih nezgodah, vsikdar so poročali časopisi: Voz je razbit, potniki mrtvi. Le eden je ostal vsikdar pri življenju: Billy.

Ko je padel pred 20 leti brzovlak na potu preko zrušenega mosta v reko, kedo je sedel v vlaku? Samoposebi umevno, da Billy. V trenutku nesreče je bil zaprt v stranišču in ga je vrglo nepoškodovanega skozi vrata na prosto. Nikdo in niti on sam si ni znal raz-